

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske komore medicinskih sestara iz Z., zastupana po predsjedniku M. G., magistru sestrinstva, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 22. siječnja 2020.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/19-01/748, URBROJ: 401-01/11-19-1 od 6. studenoga 2019. godine nalaže se Hrvatskoj komori medicinskih sestara da u roku od 8 dana od zaprimanja rješenja riješi točku 1. i 3. zahtjeva za pristup informacijama D. Š. od 29. kolovoza 2019. godine sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama.

Osporeno rješenje tužitelj pobija zbog pogrešne primjene pravila upravnog postupka, nepravilne ocjene dopisa Hrvatske komore medicinskih sestara, pogrešne ocjene žalbenih navoda podnositelja zahtjeva, vrste i naravi odluke koju je tuženik ovlašten donijeti temeljem odredaba ZUP-a. U tužbi navodi u bitnom da smatra da je tuženik pogrešno zaključio da se obavijest podnositelja zahtjeva ne može smatrati obaviješću iz članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama jer da ne sadrži sve propisane elemente. Citirajući navedene zakonske odredbe tvrdi da je podnositelj pravilno upućen na Ministarstvo financija - Poreznu upravu iz razloga što su sve transakcije prijavljene navedenom tijelu. S obzirom da se ovdje radi o informaciji kojom tužitelj ne raspolaže nije jasno kakva bi to trebala biti uputa podnositelju zahtjeva.

U odnosu na dopis Hrvatske komore medicinskih sestara od 12. rujna 2019. godine, smatra da se isti ne može kvalificirati kao prvostupanjsko rješenje protiv kojeg je bila dopuštena žalba. Tuženik nije žalbu podnositelja ispitivao u okviru zahtjeva iz žalbe te

također smatra da su prekršene postupovne odredbe ZUP-a jer je osporeno rješenje dostavljeno direktno žalitelju, a ne putem prvostupanjskog tijela.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako tužbeni zahtjevi nisu osnovani. Smatra da ako tužitelj zahtjev podnosioca ne smatra informacijom nije jasno upućivanje podnosioca na Ministarstvo financija kao javnopravno tijelo od kojeg se ta informacija može zahtijevati. Vezano uz tvrdnju tužitelja da se korisnik nije obratio zahtjevom za dopunu informacije, tuženik napominje da se odredba članka 24. Zakona o pravu na pristup informacijama primjenjuje kada je korisniku omogućeno pravo na pristup informacijama, odnosno kada su mu dostavljene informacije koje su predmet njegovog zahtjeva, a korisnik smatra da su one nepotpune ili ne odgovaraju njegovom zahtjevu, a da u ovom slučaju žalitelju nije omogućen pristup traženim informacijama. Sukladno navedenom, tuženik smatra da tužitelj u prvostupanjskom postupku nije pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama pa je radi toga naložio tuženiku da riješi zahtjev sukladno mjerodavnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama pa predlaže Sudu da tužbu tužitelja odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom u spis predmeta dostavljenom ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je D. Š. 29. kolovoza 2019. godine podnio zahtjev tužitelju u kojem je tražio određene informacije i to; popis deset osoba (fizičkih i pravnih) kojima je tijekom 2018. godine tužitelj u kumulativu isplatio najveći novčani iznos (datume, iznose i opis/svrha uplata), te dostavu popisa fizičkih i pravnih osoba kojima su isplaćena sredstva sa stavke „intelektualne i osobne usluge“ u 2018. godini (ime/naziv primatelja, datum i opis/svrhu plaćanja, odnosno kartica za tu stavku).

Tuženik je dostavio korisniku D. Š. obavijest od 30. rujna 2019. godine u kojoj, u odnosu na točku 1. zahtjeva, navodi da se ne vodi evidencija kumulativnih isplata pojedinim fizičkim/pravnim osobama, već se isplata vrši na temelju pojedinačnih računa i ugovora izdanih za točno obavljenju uslugu te da njegov upit pretpostavlja stvaranje nove informacije pa se u smislu članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama ne može smatrati zahtjevom za pristup informacijama. U odnosu na točku 3. tuženik je naveo da se traženje uvida u spis predmeta ne smatra pristupom informacijama u smislu članka 18. ZPPI-a.

Prema članku 21. stavku 1. točki 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15.) propisano je da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da se podnesak ne smatra zahtjevom u smislu članka 18. stavka 5. ovoga Zakona, pri čemu je dužno uputiti korisnika na način ostvarivanja njegovog traženja. Iz navedene odredbe proizlazi da u slučaju podneska koji se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama jer sukladno članku 18. stavku 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, predstavlja traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrada analiza ili tumačenje nekog propisa, odnosno stvaranje nove informacije, korisnik svoje traženje može ostvariti, ne kroz postupak ostvarivanja prava na pristup informacijama, već na drugi način na koji ga je tijelo javne vlasti dužno uputiti.

Prema mišljenju tuženika upućivanje korisnika da se sa svojim zahtjevom obrati drugom tijelu javne vlasti ne može se smatrati uputama o načinu ostvarivanja njegovih prava jer iz spisa predmeta nije razvidno na koji bi način podnošenje predmetnog zahtjeva drugom tijelu javne vlasti, odnosno Ministarstvu financija, dovelo do ostvarivanja njegovog zahtjeva. Uvidom u spis predmeta dostavljen ovom Sudu uz tužbu, kao i u obrazloženje osporenog rješenja, vidljivo je da je tuženik uputio tužitelja na koji način da otkloni nepravilnosti pri rješavanju zahtjeva podnosioca. Naime, ukoliko podnositelj zahtjeva svoje traženje ne može

ostvariti na drugi način, tijelo javne vlasti zahtjev će riješiti primjenom pravila odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama. Tijelo javne vlasti u tom će slučaju razmotriti koje izrađene informacije, koje se odnose na predmetni zahtjev, ima u svom posjedu, a koje nema. Također, tuženik je uputio tužitelja da nije u obvezi obrađivati informacije da bi udovoljio zahtjevu ako je tražena informacija disperzirana, već razmotriti koje informacije koje posjeduje sadrže one podatke obradom kojih korisnik sam može doći do tražene informacije. To stoga što svako tijelo javne vlasti mora voditi podatke o potrošnji sredstava i mora posjedovati informacije u materijalnom obliku, a treba uzeti u obzir i da se tražene informacije odnose na raspolaganje javnim sredstvima te bi trebale biti javno dostupne sukladno odredbi članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Nadalje, tuženik upućuje tužitelja kako postupati ukoliko zatražene informacije sadrže dijelove za koje postoje ograničenja pristupa iz članka 15. Zakona te kako i na koji način provesti test razmjernosti i javnog interesa. Također je tuženik napomenuo tužitelju da se osporenim rješenjem tužitelju ne nalaže da korisniku, odnosno podnosiocu zahtjeva omogući pristup traženoj informaciji, odnosno da se ne prejudicira ishod postupka rješavanjem zahtjeva, već se nalaže da se predmetni zahtjev riješi sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama na koje se u osporenom rješenju upućuje.

Imajući u vidu izloženo, prema ocjeni ovog Suda, osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu pa stoga nisu osnovani tužbeni navodi radi kojih se isto pobija.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 22. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća:
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.